

Deosebirea dintre domeniul extravilan și cel intravilan

(extras din „Apicultură pentru începători” de Franz Lampeitl)

Într-o vreme în care terenul este folosit pentru construirea locuințelor, străzilor și pentru industrializare, în căutarea locurilor pentru stupărit, apicultorul trebuie să facă adesea compromisuri. Totuși, aceste compromisuri nu ar trebui să meargă până într-acolo încât să se aleagă locuri improprii stupăritului.

Următoarele descrieri ar trebui să constituie repere în alegerea unui loc pentru stupărit.

Domeniul extravilan.

Stupinile pavilionare, stupii sau coloniile de albine vor fi așezate la marginea pădurii care oferă protecție împotriva vânturilor din est, vest și nord, acolo unde, spre sud crește o livadă de pomi fructiferi. Acestea sunt amplasate astfel în condiții optime.

De asemenea, trebuie prețuite terenurile înclinate spre sud, așezate într-o vale adăpostită.

Nu mai puțin importante sunt pantele ușoare, înălțate spre nord, dar care, totuși nu sunt expuse curenților de aer rece.

Dacă ar fi bătute de curenți reci ar fi locuri umede, umbroase și reci, care ar inhiba activitatea de zbor și ar stimula astfel agenții patogeni ca Nosema și acarienii traheei. Terenurile sau porțiunile mici, încă acoperite cu zăpadă, nu sunt adecvate amplasării coloniilor de albine și de asemenea nici locurile umbrite și umede din apropierea râurilor. Pe înălțimile și în văile fără copaci și tufișuri nu se recomandă să se amplaseze stupina.

Se recomandă să se folosească acele terenuri care au ieșit din circuitul agrar și pe care, în decursul anilor au crescut tufișuri, garduri vii și copaci. Acestea protejează coloniile de vânt și de soare și oferă, mai ales primavara, destulă hrană naturală.

Copacii și tufișurile, care de la mijlocul lunii mai, ziua, începând cu ora 12 umbresc terenul în apropierea coloniilor, optimizează spațiul ocupat de albine. Înclinația pentru roit scade în special în stupii de lemn. Coloniile aflate în stupi artificiali dar dotați cu urdinișuri mai mari sau mai mici simt nevoia să roiască. Dacă lipsesc plantele se plantează sălcii și tufe de alun.

Stuparul care își duce coloniile în natură va prefera terenurile de la câmpie celor în pantă. La câmpie are destul spațiu la dispoziție și posibilități de deplasare cu vehicule iar pe acele parcele se poate ajunge ușor.

Coloniile de albine nu trebuie amplasate în imediata apropiere a drumurilor și șoselelor cu un trafic intens, nu atât din cauza zgomotului cât din cauza vârtejurilor și prafului cauzate de viteza autovehiculelor care provoacă mari pierderi în rândul albinelor.

Domeniul intravilan.

În regiunile rurale cu caracter agrar și cu construcții puține, strămoșii noștri făceau apicultură în grădinile caselor, așezând stupii rezemați de clădirea existentă. Plantele îi fereau de vânt și de razele soarelui. Această amplasare avea marele avantaj că intervențiile asupra coloniilor de albine puteau fi efectuate fără a părăsi casa. Prin aglomerarea clădirilor funcționale de la țară, satul, ca loc de amplasare a stupinei și-a pierdut din importanță.

Unele locuri înșorite și ferite de vânt au devenit peste noapte prea umbrite și umede așa încât coloniile de albine nu s-au mai simțit bine acolo.

Construcția intensivă de clădiri și industrializarea satelor au răpit caracterul lor agrar.

Apicultura ar fi încă posibilă în sate cu clădiri de locuit și industriale dacă terenurile disponibile ar fi mari. Aici ar trebui să luăm în considerare și vecinătățile.

În special pentru începătorul care vrea să își verifice foarte des coloniile, acestea ar fi bine să fie înființate în curte, în apropierea locuinței sale. Grădinile cu o suprafață de 4-5 ari, pe care cresc copaci și tufișuri pe gazon pot găzdui 3-4 colonii.

Notăm avantajul că accesoriile necesare pot fi păstrate în casă.

Coloniile vor fi amplasate astfel încât straturile de legume și alte suprafețe cultivate în grădină să nu se afle în direcția de zbor. Nu este exclus ca albinele să ni se încurce în haine și păr și să înțepe, mai ales dacă sunt și o rasă agresivă. Pe direcția de zbor să nu fie nici terase nici balcoane.

Dacă reflectăm asupra unor astfel de cazuri devine limpede faptul că, dacă se respectă asemenea principii, prejudiciile aduse de albine vecinilor, sunt mici.

Nu se recomandă amplasarea coloniilor de albine în grădini de 1-2 ari, lângă zidurile caselor sau în parcurile acestora. Unii oameni se tem de albine chiar și când ele nu sunt agresive. Când coloniile sunt prea aproape de terase, balcoane și ferestre, albinele pot incomoda. Apicultorul este sfătuit să găsească o altă soluție de amplasare a albinelor.